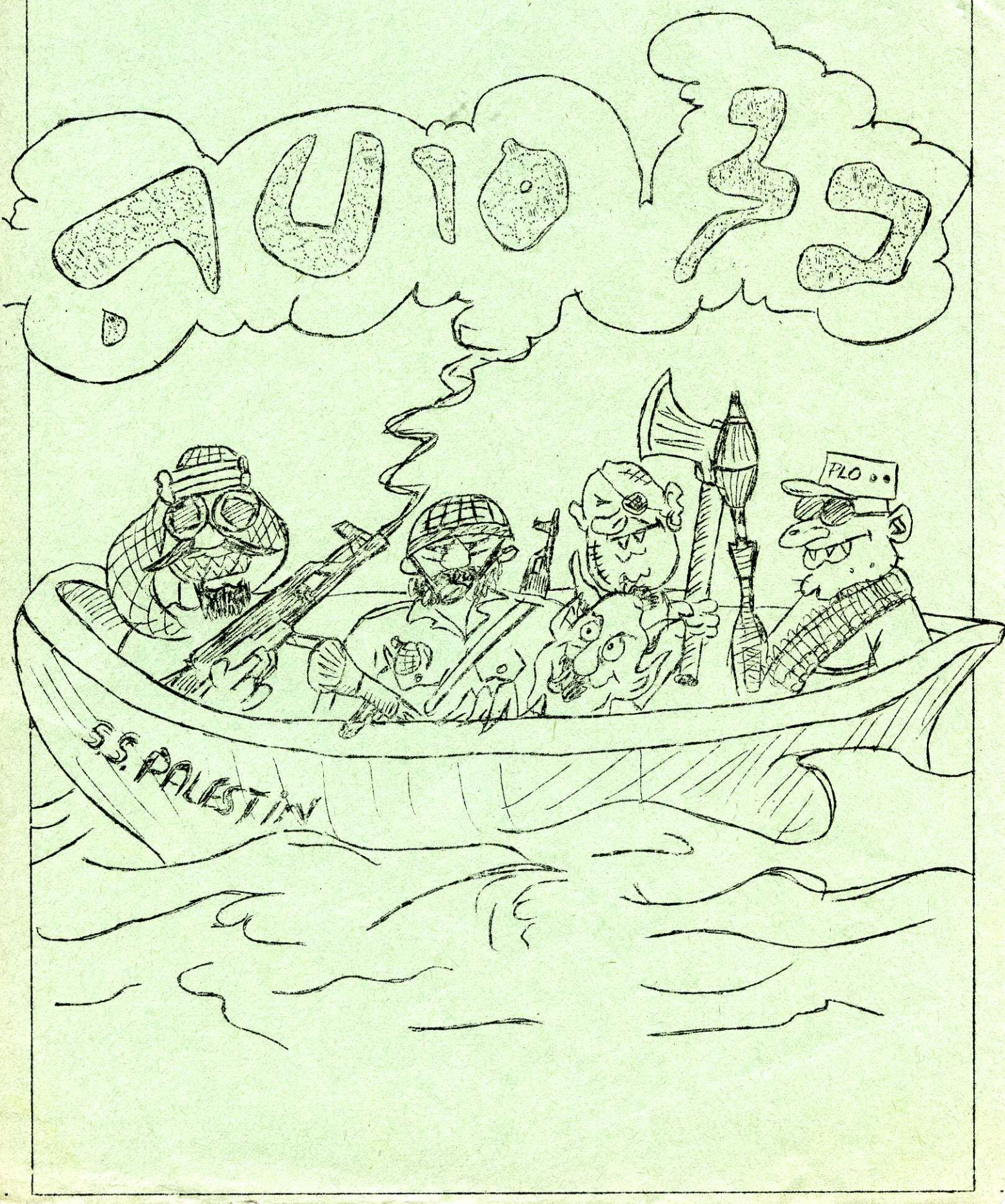
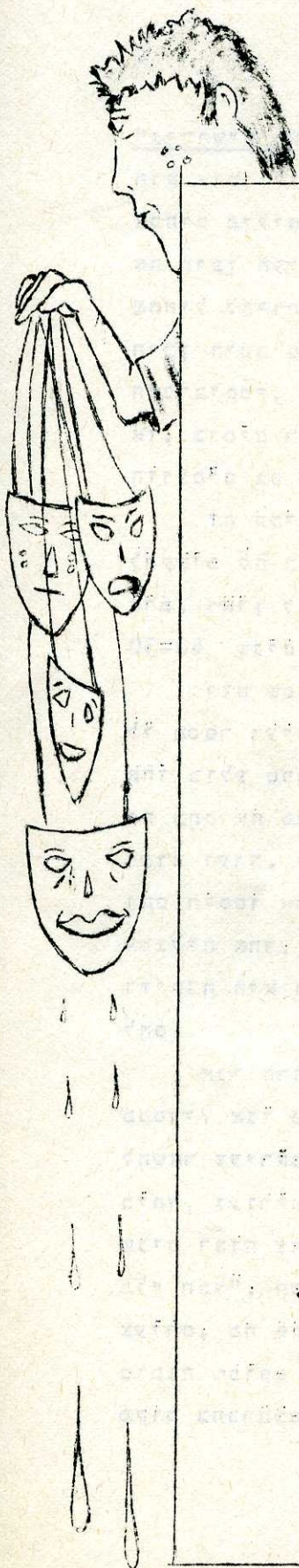

מת אב וכמעט כבר מת אלול, ומת חומס.
הקיץ מתנודד כמתאגרף הלום, מטיח את
מהלומות החוט האחרונות שלו בימים ההולכים ומתקצרים.
ועם הולכים מתקצרים ימינו ומתארכים לילותינו.
הצעירים מסתובבים חסרי מנוחה בצפוף המפרפר.
שם אסף אליו, שר המלחמה האפל, את כלי זינו ושב
לשוטט בארץ הנביאים מותר אחריו את מזפחותיו
העשנים, ומעליהם מרחף בצחוק ביעותים האל מוס.
ובין לבין אורגים האנשים הפשוטים את שגרת
יומם. קוצרים בעמל את מנח האופיום היומית, שתשכיח
מהם את העומד לקרות. מטוס חוצה את השמים גורר
אחריו כתובת גדולה, "חדרה לבושה ולתאונות הדרכים".
סוף סוף אנשים מתים מות טבעי (בדרכים ולא בקרב).
ואריק אינשטיין שוכב על גבו במטה לבנה וממזג את
כאביו, "סע לאט".
השנה נאספת כבר לאט אל עצמה, מבושת, עוד
אחת שלא קימה את שהבטיחה, וכבר שנה חדשה
ממששת ובאה ועמה, מי יודע, ניהוח קלוש של יהיה
טוב. הלואי עלינו

כל סוטה / "הכל מטכה"
המערכת: דורי, דודו, רחנן.
הדפסה: מלני
עטור: רונני, דורי.
הגהה: שרה מ.

כפר - הנשיא

המייסד: משה ב.ח.

3.9.82

הוברת מספר 40

"גירושם מאוחרים" של א.ב. יהושע.

הוא אומר לי שהוא אינו פונה אלי כמייסד העלון דווקא, אלא הוא חשב שאם אכתוב מילים ספורות על ספר חדש שיצא לאור בזמן האחרון אולי אוכל לגרום את תוכן העלון שלפי דעתם של כמה קוראים קבועים, אמנם שומר על רמתו הגבוהה, מתחיל להיות חד-גווי מדי. כאשר הוא גמר לנאום ואין לי כל טפק שהנאום הוכן היטב מראש הייתי בהלם. מה קרה כאן, שאלתי את עצמי, מה גם העלון האנרכיסטי, האנט-ממסדי נהפך לעלון כמו כל העלונים? דווקא לזה ציפיתי אז, בימים הטובים שעברו, כאשר התחלנו לשכפל דף בודד מפעם לפעם? הצעירים הזועמים גם הם מזדקנים? הצלחתם הספרותית גורמת להם הסתיידות? זה תמיד כך. כאשר הבררה יושבת על ידי ופותחת לפני את לבנה, אני נאלץ להקשיב לה כאלו היא מגלה לי עולם חדש, עולם שעדיין לא היה מוכר לבני-אדם. ואין לי האומץ להגיד להם לצעירים האה, שאת חלומותיהם חלמתי. אני לפני 30-40 שנים ומה שכתוב בקהלת גם אז לא היה חדש.

וזה שפנה אלי, לא רק שהוא אמר לי על איזה ספר לכתוב, הוא גם זרק לי מספר רעיונות, פן לא אדע מה להגיד. ועוד אחד הצטרף אליו, עוד צעיר אחד בולע ספרים כמו קוקני בולע צלופחים, וזה הביא לתשומת לבי איך שסופר זה כתב את ספרו בדיוק כמו פולקנר ושלא אשכח את השפעתו של גונטר גראס ועוד ועוד. לאחר ששאלתי אותם האם אני חופשי לכתוב כטוב בעיני ולא בעיניהם, והם היססו אבל בסוף הסכימו, עלה על דעתי לזרוק להם ציטטה של ראש ממשלת אנגליה אחד, ממוצא יהודי, שאמר שהנעורים הם טעות, בגרות היא התלבטות וזיקנה היא חרטה. הם שאלו אותי מדוע ציטטה זו דווקא, ולא ידעתי לענות להם.

אני חרד מפניה זו אלי לכתוב מאמר ממסדי, ומה זה בקרת ספר אם לא ממסדי? אני מבקש מחברי מערכת עלון זה בו שורות אלו מופיעות, אני מבקש מהם להשאר צעירים, לא להזדקן. "זיקנה זו עפת, נעורים שלווים והם אינם הולכים ביחד, נעורים גדושים תענוגות, זיקנה גדושה דאגה". חברי הצעירים, לא יעברו שנים רבות עד, תרצו או לאו, אחס תהיו "בלי שיניים, בלי עיניים, בלי טעם, בלי הכל". העלון שלכם הופיע פעלון של צעירים, ככלי להתבטאות חומשית של צעירים, מה פתאום אתם פונים לזקנים להשתתף בו? יש מין חשמלאי - מגדל כותנה שכותב לא מעט אצלכם. אינכם יודעים שהוא מתקרב לגיל 40 ואין לו כבר מקום בחברתכם?

...../.....

(המשך מעמוד קודם)

היה פעם ישראלי אחד שחי באנגליה לפני כשלש מאות שנים, הוא כתב הרבה מחזות ושירה (אם אינני טועה, שמו היה שייקה ספיר) ובין היתר, הוא אמר משהו ממש נפלא :

"זיקנה, אני כל כך שונא אותך,

נעורים, אתם כל כך אהובים עלי."

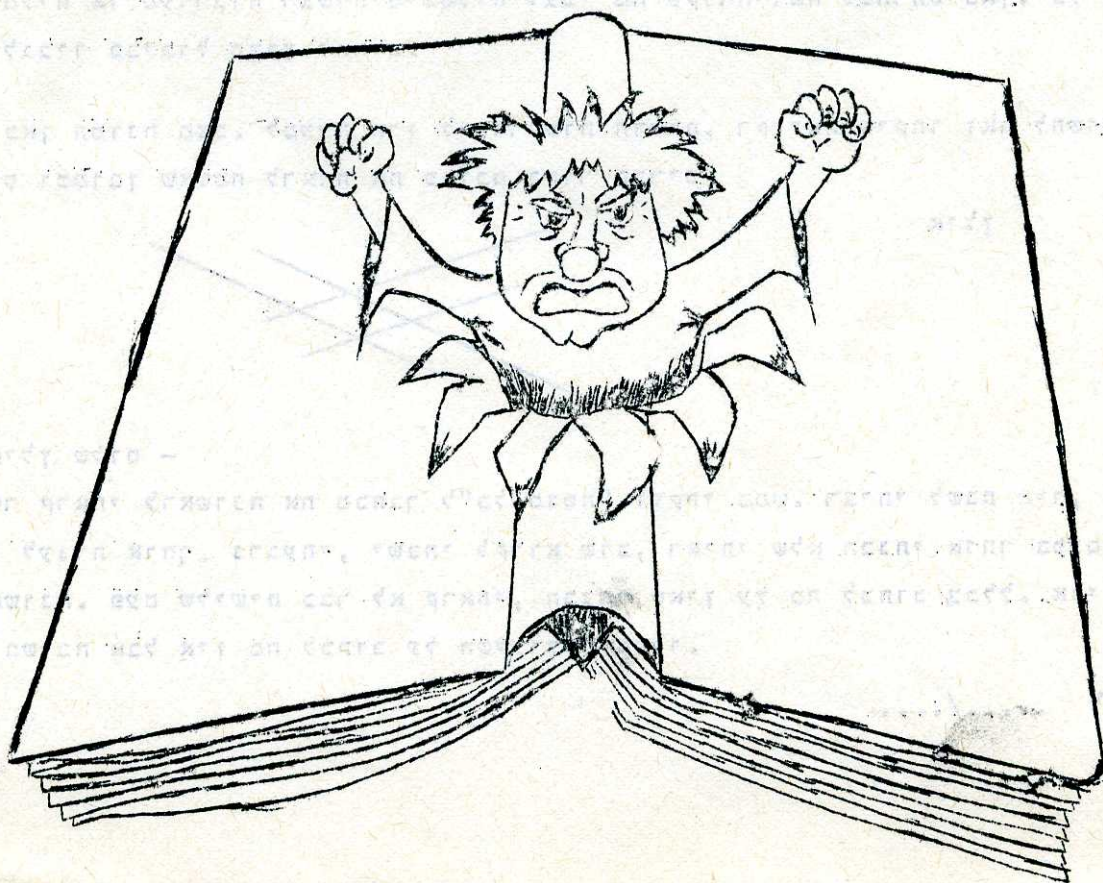
טוב, ביחס לספר הזה, נחתי אותו לצעיר אחד, קרוב די קרוב שלי, הוא ישב

יומיים, גמר את הכל ואז בא אלי ואמר כך : "בחתי אבא, מה זה ? מונולוג

אחד ארוך, אומר לי מה שידעתי כל חיי שכל העולם בית משוגעים אחד גדול

ורק המשוגע הוא הנורמאלי. כאילו הוא גילה לי משהו. אבל הוא כותב לא רע".

מוישלה מבקר ספרים

לא נהוגה אצלנו קבלה אוטומטית לחברות כידוע לכם. יותר מכך, גישת הקיבוץ כלפי מוסד ה"חברות" היא ליברלית, סובלנית ומתפשרת מאין כמוהה. דרישות המשק מבן משק הגומר שירותו הצבאי הם מנימליות ובלתי מחייבות ובן המשק יוצא מהם נשכר. אין הקיבוץ לוחץ על בן המשק לבצע החלטות כל שהן בנושא החברות ואין הוא מעמיד בפניו שום דרישות חד משמעיות.

ישנה פה כוונה של הליכה לקראת בן המשק בכל, להביאו לידי כך שיחליט החלטות בשקול דעת ולא תחת לחץ וכך לאפשר לו זמן מספיק לשקול את צעדיו. בקצור גישה אנושית חיובית והולמת ואני מקבל אותה ותומך בה בשתי ידיים.

לצערי גישה זאת היא במקרים לא מעטים חד סטרית מדי, אנני מצפה מאף בן משק שיירד על ברכיו וינשק את ידיהם של חברי מוסדות הקבוץ, אבל אני מצפה מכל בן משק שיבין שגישה זו נוצרה לא על מנת שינצלו את המשק לעולמי עד אלא כאמור שיגיע להחלטה בתנאים הטובים ביותר. אם בן משק מנצל גישה זו של הקיבוץ על מנת לחיות פה על תקן של תייר עליו לדעת שדרך זו פסולה לחלוטין

דרך זו פסולה לא רק בגלל הגישה הבלתי מוסרית שהיא מיצגת, היא פסולה גם משום שהיא גורמת לכך שחי כאן אדם בתוך חברה מסוימת מבלי שתהיה לו אחריות מינמלית או מעורבות רגשית מינמלית לגבי מה שקורה ומה שמתרחש כאן. כל אלה הם לגבינו כביכול מחוץ לתחום.

עד כאן תמונת מצב. למעשה אין לי דרישות חדשות. רק זאת שיקחו זאת לתשומת ליבם וכמובן שאשמח לראות את כולכם בתור חברים.

אילן

אילן שלום -

כאשר קראתי לראשונה את מכתבך ל"כל סוטה" זעקתי ממש. רצייתי לשבת מיד, לענות לך, לענות אותך. נרגעתי, ישבתי לקרוא שוב, ראיתי שלא הבנתי אותך בפעם הראשונה. פעם שלישית כבר לא קראתי, הבנתי שאין על מה לכתוב בכלל. אני הבסחתי לך תשובה אבל אין מה לכתוב על השיעולים האלו.

המשך/.....

את השורות אני כותב לך מהעיר 'קלן' שבגרמניה, מפאתי רחוב ההליכה של עיר זאת. ממולי ניצבת כנסיה מפורסמת מאוד. אנשים נכנסים ויוצאים ממנה כאילו היתה תחנת רכבת. כנסיה מפורסמת מאד אבל שכחתי את שמה. אולי שכחתי באשמת אדי הבירה האופפים את הסביבה כמו ענני גשם מאימים להתפוצץ בכל רגע.

ידעתי את השם, אני נשבע לך, ידעתי את השם הזה. הבירה הזאת תעשה אותי אולי בלתי אחראי, אני יודע, אולי גם אומר זיכרונות שיפלילו אותי, אבל זה החיים. איפה היינו? הנה, אתה בטח תגיד עכשיו: לזה בדיוק התכוונתי. יום אחד הוא כאן, מחר שם. נוסע, בא ואוכל לי את האוכל. בא מספר לי על המקומות האלו כדי להרגיז, אחרת איזו סיבה ימצא לעצמו לספר לי כל זה. יוכל לספר איך היה בתל-אביב או באילת. יוכל להפציץ אותנו בסיפורים נפלאים על הטיוול שעשה בחשאי בסיני. תגיד בודאי: אני לא מבין את הבן אדם הזה, בא ומוציא לנו את הנשמה עם הסיפורים האלו. תגיד: תייר! אמרת את זה כבר פעם. בשבוע שעבר קראתי משהו בעתון "מעריב" נידמה לי. היה כתוב שם שממשלת גרמניה גאה להודיע שבאתר המשוחרר של מחנה 'דכאו' עברו השנה כבר קרוב למליון 'תירים' ועוד היד נטויה. הנה אני נזכר שהרי עברו כבר במחנות האלו פעם מליונים רבים אחרים ואף אחד לא עשה מזה ענין. פעם ביקרתי גם אני במוזיאון המימי הזה. ראיתי איך בוחנים האנשים את המקום. איך הולכים לחפש את השריטות על הקירות. איך מקלפים את הזמן כאילו היה רק שכבות של טיח. אשה אחת, אני נזכר, הראתה סימנים ברורים של חוסר מנוחה והתחבטות. אמרתי לעצמי אז - הנה סוף סוף מישהו שמבין מה בדיוק המקום הזה. אבל מיד התבדתי. פתאום היא נכנסה לאחד מחדרי הכבשנים המשוחררים ועשתה את שעושה כל אדם נורמלי מספר פעמים ביום. מסביב לא מצאתי אפילו מקום אחד שעליו יוכלו האנשים לפרוק את עוונותיהם. אז הבנתי שחנה הם שוב מתחילים להתעלל בנו. זה ענין של זמן, ידעתי! ספרתי לך משהו שלכאורה אינו קשור לכלום, זה נכון - באמת סתם משהו!

העיר קלן עליו הכנסיה שוקקת חיים היום. יום ראשון - השבתון של הגויים ולא נראה שמישהו כאן מתכוון להשכיב את השמחה הכללית. האנשים יוצאים לרחובות לנשום אחד את השני לאכול נקניקיות, לשחות בירה ולהתיחס. יופי כזה! יופי שבא לך לבכות אחרי בדלי הסיגריות והגפרורים בארץ. צהוב בעינים שלא שייך לשום עונה בשנה. צבע שמחלחל בך, קודם עמוק, עמוק בחור הגוף אבל אתה יודע שנפט לא יצא מכאן. אולי הוצאות מיותרות שיגמרו עם הנץ החמה.
...../.....

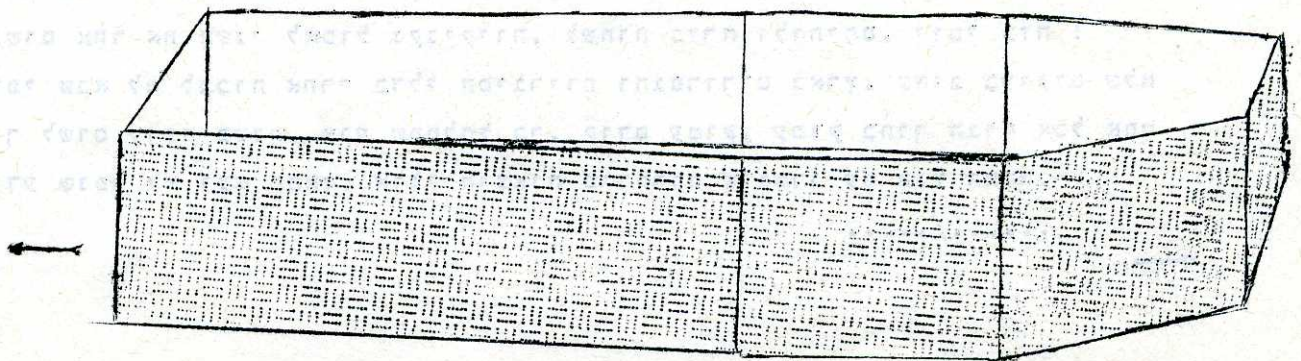
(המשך מעמוד קודם)

אנשים ירוקים, כחולים, אדומים חוצים את הרחוב ואתה רואה את הריקנות שלהם בעיניים. אפסות איומה ללא עתיד. שאלתי את עצמי - מי יבנה את גרמניה. מי יקים מחדש את האימפריה הזאת האובדת בחור עבני הסמים וצואת האדם. כן, אילן, באותו רגע שמחתי שאני רק תיר כאן. שמחתי שמהר חוזר לארץ שלנו. אל הרעש ההמולה והדחיפות. בארץ שלנו אמרתי לעצמי יש לך עוד איזה סיכוי למות במלחמות. יש איזה סיכוי שמישהו יבוא ויזכר בך פעם. בפינת הרחוב שכב לו איזה שיכור. בלוי בחור מחלצותיו, שוכב רפה חסר תנועה. אולי היה כבר מת? אולי לא? לא יודע? איש לא ניגש לבדוק איש לא התעניין. החיים כאן חסרי חשיבות אינם שווים את קליפת השום. פעם בעיר ניו יורק היתי עד לרצה ברכבת התחתית. כושי אחד עלה על הרכבת והתחיל לקשקש על הקירות עם צבע שחור. בדרך כלל נהוג לא להתערב במקרים האלו. הכושים נחשבים למטורפים ויש להתרחק מהם כמו מאש. אדם אחד אולי 'תיר' חמים, תפס את הכושון וגרר אותו החוצה בתחנה הראשונה שהזדמנה. זה היה המעשה האחרון שעשה בחייו. פתאום הוא היה מוטל עם צדור בראש בתוך שלולית דם. הכושי דחק את האקדח בשלווה לתוך החולצה והסתלק לו. היתי בהלם! עשיתי מה שכולם עשו באותו רגע, ירדתי מהרכבת והמשכתי ללכת כאילו דבר לא קרה. היתי ב'שוק' אבל ידעתי שטוב יהיה רחוק מהמקום הזה.

למחרת קראתי בעתון על המקרה הזה, חיפשו עדים. עד היום לא התייצב אדם לדווח. אף אחד לא ראה ולא שמע, גם אני לא.

ברגעים האלו של חוסר האונים אתה לומד לאהוב את הבית שלך. את הארץ הקטנה שלנו, את הקיבוץ. קלן, ניו יורק פויס הן ערים משבעות, אתה יכול לעשות שם כל דבר שרק תחפוץ עד שיום אחד זה נגמר. אז אתה מוצא עצמך מוטל בפינת הרחוב כמו השיכור ואין מי שיבוא לאסוף אותך. לתוך הרהיטים של ג'קו.

...../.....

המשך מעמוד קודם

(המשך מעמוד קודם)
איך לבוא ולהגיד לך שאנחנו אוהבים את הבית המשותף שלנו. איך להגיד לך שיש
שתאמין לי. איך להגיד לך שאנו שונים מהאנשים כאן. לכל אחד קל פחות או יותר
יותר להחליט. איך להגיד את זה? אני זה לא אתה דלי יקח עוד זמן מה להבין שיש
את עצמי. זהו דור חדש של מתוסכלים הנקרע בין שני המחנות. אולי זה יקרה שיהיה
בעוד שנה אולי בעוד שנתיים. אולי אף פעם. לא יוכל להתחיל. לבוא ולהגיד שסוף
שבשנה הבאה אבקש חירות? אם אומר את זה אהיה נאיבי אשקר לך ולעצמי. הרי
הקיבוץ זה כבר לא כמו שהיה פעם - הערכים נמסים, התרבות גורעת. משהו שסוף
פעם אמר לי: "החברים בנו את הקיבוץ בנו אותו לתפארת לכם נותר רק להרוס". זה
בית המקדש הפך לסמל רק אחרי חורבן הבית. בלילות קונת פירסומה בתוך חדר
ההריסות והאכזרים הקטועים של ילדי הנשיא. אמרתי לך כבר בהתחלה - ואני לא
אחראי למעשי בגלל הבירה, תעצור אותי. וזאת היא הבעיה. לא ידעתי שיש
זוהי אהבה וזוהי אהבה וזוהי אהבה. לא ידעתי שיש זוהי אהבה וזוהי אהבה.
רון.

היה מילוי בלתי נכון.

מסכת הרשעות

על קיר חדרי תלוי חסוב עץ יפני
מסכה של דימון מרשע, מצפה לכה של זהב.
בחמלה אני מביט
אל עורקי המצח התפוחים
רמז,
מה מיגע הוא. להיות רשע

(ברטולד ברכט)

(סדרה ראשונה)

אתם שואלים אותי איך נעשיתי משוגע, זה קרה כך: יום אחד, זמן רב לפני כן, הולדת אלים רבים, התעוררתי משונה עמוקה וגיליתי כי כל מסכותי נגנבו, – מאחורי שבע מסכות שעצבתי ונשאתי בשבע – חלים, – ואני התרוצצתי חסר מסכה ברחובות ההומים וצעקתי, "גנבים, גנבים, גנבים ארורים". גברים ונשים צחקו לי, "מצצת חא וכמה מהם נמלטו לבתיכם בפחדם מפני. כאשר הגעתי לככר השוק צעק לפתע צעיר, זצ"ל מגג הבית, "הוא משוגע". הרמתי את מבטי כדי להביט בו; השמש השקה את פני השמש הערומים בפעם הראשונה. בפעם הראשונה נשקה השמש את פני שלי, הערומים, ונשמתי הוצתה באהבה לשמש; ולא רציתי עוד במסכותי, כאחוז שירוף צעקתי, "יבורכו, סג"ל יבורכו הגנבים, שגנבו את מסכותי".

כך נעשיתי משוגע. קחתי רצף של חרס. אישנה ידעתי כי צדקתי כי צדקתי חרסיתחה בשגעוני מצאתי את החירות ואת הבטחון, את חירות הבדידות, ואת הבטחון, יא חאא שלא להיות מובן, כי אלו המבינים אותנו משעבדים משהו משלנו.

אבל אל לי להיות גא בבטחוני. אפילו הגנב בכלא בטוח מגנב אחר.

הביא מחליל ג' ובראן, דודו.

(החלק השני - המשך)

מאגדות היער האפל. אלגוריה.

המאגדות הן סיפורי חזיונות, הן סיפורי חזיונות, הן סיפורי חזיונות.

מהם החיים, האם הם הדברים שאנחנו מחפשים, או הם הדברים שאנחנו יוצרים. הם היום אולי אין משמעות מעשית לשאלה הזאת, כשעובדה מציאותנו במקום מהודקת סיסטמית היטב לשגרת היום יום העולה במזרח ושוקע במערב. היא אינה יכולה להיות אחרת. אבל מחר, למחר יש זריחות מלאות יפעה ושקיעות מלאות זוהר. והאחמול וכל האחמולים שלפניו הולכים ומתיבשים ומתפוררים כפרוסות לחם יבש בידה הקמוטות של אשה חלשה זקנה, המפוררת אותם וזורה אותם ליונים שמתגודדות סביבה בלכר עיר שאיננו יודעים זוכרים עוד את שמה; והיא הזמן. והזמן הוא כמו הזכרון. הוא כמו הקרחתונים בים הארקטי, לפעמים מתנגשים. אמת לא לפעמים ניתקים.

והאדם הולך ויוצר את קרחתו כל היום, והם מתנגשים ונתקים מתנגשים ונתקים ונתקים.

וישנם בינינו כאלה שאומרים: "קיסר", ההלכים למות שואלים לשלומך". ואנחנו נחמם את ההולכים על שפת התהום בכל רגע ורגע מחיינו העלובים פורסים בשלום הקיסר, שהוא הזמן. ובהיותנו בזירה אנחנו נאבקים בחרוק שניים בשאר חסות חלשות, חלשות הגלדיאטורים הנלחמים אתנו ובנו. ואדם הולך כחורש בנתיב היום, משמים ואמר לעצמו "החיים האלה שיכים למישהו, קרוב לודאי שלי, אחרת לא אני הייתי זה שצופה בס כבסרט.

ולעיתים מבקיעים את הזמן דברים אמיתיים בתכלית, כקולה של אמא הנשא על גלי הרוח - בואו כבר הביתה האוכל כבר מוכן - והקול מגיע קרעים קרעים, לאזני הילדים השועטים על החוף, משימים עצמם כלא שומעים, מזנקים כסייחים חסרי מורא אל תוך הגלים.

אך משמצטרפים קרעי קולה של אמא לכדי יריעה ברורה וחדה, שטומנת בחובה איום מסותר, מתחילים הילדים לעלות באי רצון בגבעות החול הכדוריות כשהם מחליקים בחול המסתנן בין אצבעות הרגלים היחפות, עד שהם מגיעים לשיאה של אחת הגבעות ועומדים לשאוף רוח. צלעותיהם עולות ויורדות לאט, מרתיבות מקום לאויר הים המלוח, שיפרוץ וימלא את הריאות הקטנות שבפנים.

משמאלט מאפיל ומעלה שאון של ענפים המכים זה מזה, היער הקודר של האגדות. מימינם עולה צלול וחד קולה של אמא "בואו הביתה האוכל מוכן". אך הם עומדים על הגבעה, כאלו הולכות רגליהם הקטנות ומכות שורשים עמוק לתוך החול המשיי.

...../.....

(המשך מעמוד קודם)

למתבונן מרחוק יראו ככתובת הרקומה בגבעה, כתובת האומרת – מה אנחנו עושים פה, קרועים בין קולה החד של אמא והיער האפל של האגדות.

ומה רבנה הן ההחלטות שאינם מסוגלים ואינם יודעים להחליט. כמו, מה הם עושים כאן על הגבעה ומה יעשו אחר כך. והשמש עולה והשמש שוקעת, ושוב עולה ושוב שוקעת. והם לא מחליטים. אולי ישארו שם על הגבעה כל ימי חייהם, קרועים

בין קולה של אמא ובין האגדות.

או שאחד מהם ינתק פתאום ממקומו ויפרוץ במרוצה לעבר היער האפל, כשהוא מחיז בעקביו הקטנים סילוני חול, ויותר אחריו גומות קטנות שילכו ויתמלאו מחדש.

וסולם יפרצו במרוצה אחריו ויותר גס הם מאחור את הגבעה ואת קולה החד של אמא.

ואז תעבור הרוח ותחליק בצבעות רכות את הכל.

והנוף כאלו לא ידע שעמדו שם.

ויתכן שאחר יעקור ממקומו וילך ירד למטה. מתון, מתון, יעלה בדרך העולה

אל הבית המואר, שקויו הולכים ואובדים על רקע השמים המאפילים.

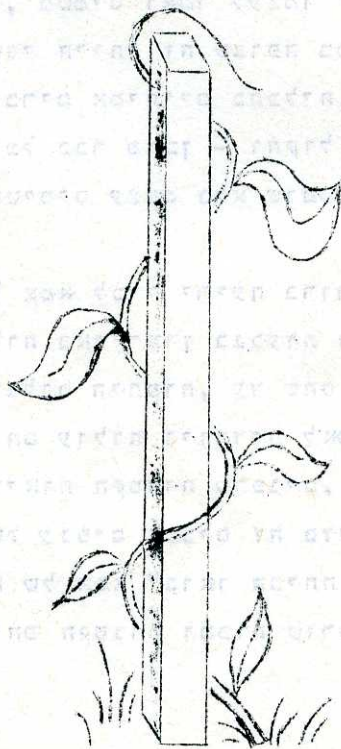
וכולם ילכו בשלוח אחריו וכנסו אל הבית. וכלילה לאחר שירדמו על הסדינים

המגוהצים, תעלה בהם שנתם כיסופים.

ובבוקר כשיקיצו, יזכרו שבחלומם נכספו למשהו ולא ידעו אל מה. ושוב יצאו

לדרך.

דודו.

הפר ושכונקין

סיפורינו מתחיל באחד הקיבוצים בעמק. באחד הבקרים היפים של קיץ 42. המצלמה סוגרת את העדשה ומצמצמת על הרפת הצעירה, שרק לפני שנים מספר התחילה לספח את הדור השני. דור שזה עתה צמח וגדל להיות לאחד מרפתות ההמשך היפות של העמק. אל המצלמה מתקרב אחד העגלים הבריאיים של הרפת שלמעשה לא נולד ברפת אך בגיל ההתבגרות טובא לרפת מקיבוץ שכן והפך להיות אחד העגלים המבטיחים בה. ברבות הימים הפך העגל להיות פר ויצא לו שם של פר הרבעה משובח שכל פרות הרפת נשאו עיניהם אליו, בתקופה שיום אחד יגיע יומם הגדול והוא יזכה אותם באחד ממנותיו הידועות, השנים חלפו וירי הפר גילה שהרפת קטנה מדי בשבילו, הפרות רזות מדי לסעמו. ירי יצא את הרפת לעולם הגדול וחיפש את מזלו.

ירי באמת גילה שהמבחר בחוץ הרבה יותר גדול ושהפרות שהוא בחר היו גדולות יותר ובהחלט שמנות יותר. כך המשיך לו ירי לבלות ולבנות לעצמו קריירה. שמו הלך לפניו. עד שבוקר אחד התעורר וגילה שנמאס לו מהכל, חיי ההוללות, העמדת הפנים ובעצם הוא עומד במקום שנים. הוא עדיין בודד אין לו את העדר הקטן שלו שהוא יבנה ביחד איתם רפת לתפארות. קם ירי, עזב את הכל, הפרות השמנות, הקריירה המזהירה, ההוללות וחזר לקיבוץ.

פה מתחיל הפרק השני של הסיפור וירי שזכר את הרפת מימי הילדות היה קצת יותר חכם ומפעם לפעם היה יוצא לעולם הגדול ומכלה עם הפרות השמנות שחסרו לו בקיבוץ, הוא פשוט דאג לשמור על קשר עם העולם החיצון במקרה ויבוא היום וימאס לו מחיי הרפת הצנועים מהפרות הרזות, ששנים ימשיכו לחיות את חיייהם השקטים והשלווים.

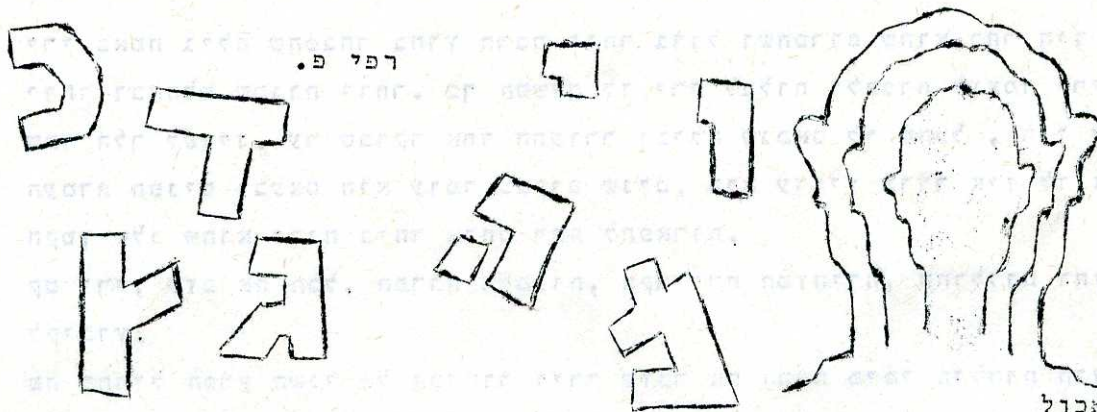
לאחר כשנה קמו כמה פרים ברפת ודרשו מירי להתליט מה הוא עושה עם עצמו. האם הוא נשאר איתנו ונושא כנטל כמו כולם, או שהוא עוזב וחוזר אל הפרות השמנות ואל הקריירה המזהירה.

...../.....

(המשך הפרוטבנקין)

ירי המשיך להתלבט ולא ידע איך הוא יוכל להמשיך להנות גם מהרפת והחברה של העדר המקסים אבל מצד שני גם לצאת כדי לדאוג לפרותיו שבעולם הגדול. יום אחד שכולם היו עסוקים במרעה הסתכל ירי סביבו, הביט בפרות המעלות את גרתן ואז עלה בו רעיון מזהיר, הוא יגש לטבנקין, טבנקין היה הפר הזקן שידע את כל רזי הרפת, הוא יגש אליו ללמוד אצלו את חכמת החיים. כך גם הבטיח לעצמו לדחות את יום הדין. הוא גם ידע שכך גם יוכל לשלם את חובותיו לפרות השמנות שעמדו כבר בתורים ארוכים וחיכו לו בקוצר רוח. לפני שעזב ירי את הרפת, הוא מצא ליד השער שלט ועליו נכתב: "יום הדין יגיע ירי. אם לא עכשיו אז בעוד שנה. לא תוכל לעכוד עלינו יותר וכשתחזור מטבנקין נקוה שתשאר עימנו לעולם".

יוצאים לאכול

מי שחשקה נפשו לאכול טוב ובזול ינסה את המסעדה היוונית שעליה אני הולך להמליץ. המסעדה נמצאת ברחוב דיזינגוף לפני שדרות בן-גוריון כאשר באים מהכיכר ובצד ימין. מספר המסעדה הוא דיזינגוף 142. כאשר מגיעים למסעדה היא לא נמצאת ברחוב הראשי וכדי להגיע אליה צריכים לפנות לתוכה בקצה הבנין. היתרון שלה הוא שהיא איננה יושבת על הרחוב הראשי ונעים לשבת בתוכה, היא לרוב ריקה וזה מוסיף לאווירה. אם מגיעים לארוחה כדאי לנסות סלט חצילים מעולה שכמוהו לא טעמתי שנים. עלי הגפן הממולאים מצוינים וכדאי לנסות. השרים לא דעים ובשכיל המחיר שהוא מציע כדאי לנסות. בסוף כדאי לנסות אחד מהעוגות שהן כמו כל דבר אחר נאפות במסעדה והן בהחלט מצוינות. מחיר לארוחה גדושה הוא כ - 400 לזוג.

להתראות במשק רפי פרנק

אוגוסט 1982

לבי תרום

לבי תרום

תרום עם שלי, תרום, למה לא ???

בקול בתמונה ובכתב עם ישראל

תרום, והרי הם התורמים :

גניש תרום חמישה מליון שקל

זוג יורדים תרום שמונה מליון

בוכמן ושו'ת (סותר נטק בע"מ) עשרה...

משפחה אחת תורמת - שני אחים...

אשה צעירה תורמת בעל במצב חי...

שלוש מאות חילים תורמים גיל עשרים...

גניש... ממשיך לתרום - עוד חמישה מליון שקל

576 חילים תורמים רגלי

כמה עשרות אלפים תורמים

כמה מאות אלפי ימי מלואים... שיהיה...

קיבוץ אחד תרום שלוש מצבות מלאכה

מאה משפחות תורמות בן

שלוש מאות ילדים תורמים אבא

גניש תרום שוב גניש תרום... 6 מליון שקל

פקידה נחמדה תורמת פלוגה אבודה

מ"פ תרום עשרה רובאים

אלף חילים תורמים אלף זיונים

ועוד אלף באשראי למלחמה הבאה...

גניש תרום שנית, גניש חוזר שלישי

גניש תרום ותרום, אוף, גניש תרום 12 מליון שקל

12... מליון... שקל

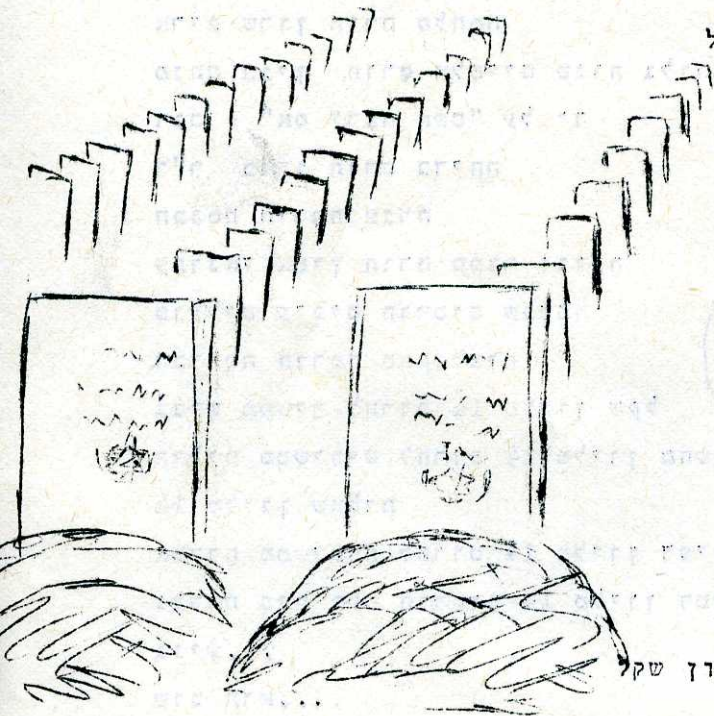
בית חולים תרום פרושזות

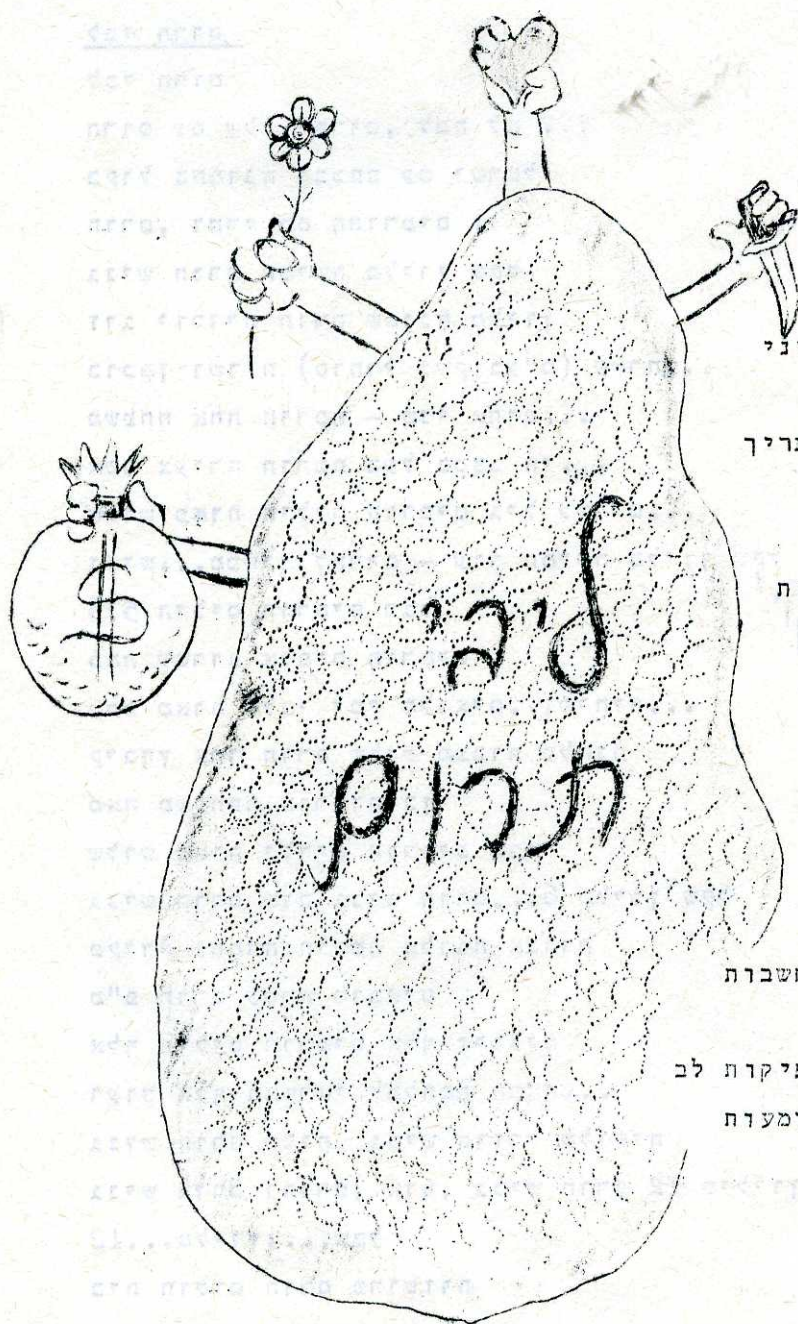
חברא קדישא תורמת בורות

עתון ערב תרום מסגרות שחורות

...../.....

(המשך)

(המשך - לבי תרום)

הטלויזיה תורמת שעות של הלוויות
 עם תמונה ופס קול
 גניש...
 גניש...
 ויש עוד תורמים...
 אגודת ישראל תורמת הסכס קואליציוני
 ומוסיפה תפילה ליהודים כהלכה
 רקת תרום פטיש ומגל וגם צלב אם צריך
 יוסי שריד תרום יונים
 אריק שרון תרום מלחמה
 מנהם בגין תרום אלפיים שנות גלות
 וגם: "אם ירצה השם" על יד
 ד"ר בורג תרום בדיחה
 הכנסת תורמת פגרה
 עתונאי אמיץ תרום ספור זווה
 פועלים עיפים תורמים שביחה
 הבורסה תורמת ספקולציה
 גניש ממשיך לתרום 14 מליון שקל
 חילים ממשיכים לתרום 14 מליון מחשבות
 14 מליון שאלות
 אמהות ממשיכות לתרום 14 מליון דפיקות לב
 נערות בית ספר תורמות 14 מליון דמעות
 גניש...
 שוב הוא...
 תרום...
 עם ישראל תרום
 אבסורדים וגועל נפש
 בצד אמת עצובה וגורל שחוזר על עצמו.

איתי (הצלם)

נכתב ב- 25.5.82

מלואים-לוחמה גרעינית

כל מי שנפל בחלקו לעלות על מעטפה חומה בעלת חוחמת משולשת פועל באחת מהדרכים הבאות:- נכנס לדכאון, עצבים, עליצות מטורפת ו/או סתם אדישות. יהיה מקומך בין אלה אשר יהיה, מבטח לך זמן רב לעסוקים שלא מן השגרה היומיומית שעות רבות של המתנה, ציפיה, שמירה, סיורים ותצפיות יהיו מנת חלקך כשהאויב הגדול ביותר הוא השעמום.

ישראל פיתחה בשנים האחרונות טקטיקה ללוחמה בשעמום - טקטיקה מיוחדת זו מבוססת על "הלוחמה - הגרעינית"

"גרעין - הרעיון - של - הלוחמה - הגרעינית - הוא הגרעין " טוען מפתח השיטה שעל שמו נקראת ההמצאה.

נשק זה נוסח בהצלחה רבה גם בתחום האזרחי כגון: בתל קולנוע, אוטובוסים, מסעדות וכיוצא"ב... הצלחתו המדהימה של נשק מיוחד זה היא מעל למשוער וקיימים כיום מגעים רציניים בדרג בכיר עם מדינות מתפתחות ומתדרדרות לבדיקת אפשרויות השווק בקנה מידה מסחרי.

הכרה תאור ופכוונות
הגרעין מתחלק לשלושה חלקים עקריים:
התוכן, קליפה, הרבה רוק.

התוכן - נמצא בתוך הקליפה ותפקידו להזין את

התחיל באנרגיה המשבשת את מערכת השעמום ומנטרלת אותו.

הקליפה - נמצאת מסביב לתוכן (אלא איפוא תהיה !?)

ותפקידה להגן על החומר הפנימי עד לשעת השמוש.

הרוק - זהו תוצר לוואי של פעולת ההפרדה הראשונית.

תפקידם המשני של הרוק והקליפה הוא למנוע כל אשלייה אופטית או אקוסטית של נוחות, איכות - חיים ושאננות.

מבנה הגרעין : התוכן נמצא בקליפה

הקליפה עוטפת את התוכן

הרוק נמצא בפוטנציה

...../.....

(המשך - מלואים - לוחמה גרעינית)

סוגי גרעינים

: הגרעין מתחלק לסוגים אחדים :- טרי,

יבש, לח, מתפורר, שרוף, ריק ומתולע.

טרי - המבוקש ביותר. בעל בצוע טוב. פצוץ

מזין, יריק. טווח פעולה גדול.

יבש - בצוע סביר. טעם פגום.

לח - דבוק - רצוי לא להתעסק עמו.

מתפורר - יש צורך בשטיפת הפה והטלפיים לאחר

השמוש.

שרוף - שרוף.

ריק - בעל תכונות אמפוטנסיות.

מתולע - יש להניחו על השלחן ולתת לו להתרחק

מהאזור

הפעלה

: קיימת שיטה כללית להפעלת הגרעין הכוללת

שלביו אחדים שהם :- פצוח, בליעת

התוכן ופליטה

בצוע

שלב א' : פצוח - הגרעין מכנס לפה בעזרת האצבע

הראשונה והאגודל של יד שמאל (כלשהיא!).

הגרעין מונח על שן אמצעית התחתונה

במקביל לכף הרגל ובניצב לאגודת ישראל.

לחץ קל של השן החותכת העליונה והגרעין

נסדק לשניים.

שלב ב' : הפנמה - כמידה ותוכן הגרעין לא נזרק

לחלל בית בליעה יש לשולפו משם בעזרת

הלשון ולבולעו.

שלב ג' : פליטה - בעזרת אגודל, רוק והרבה רוע

לב נשוף בחזקה דרך השפתיים כך שהקליפה

הריקה ושאר הזהמה יפלטו החוצה.

שלב ד' : נגב פניך. למד את הלקח ושוב אל תבצע

את שלב ג' כנגד הרוח!

: איפה לא!?

תחום הפעולה

...../.....

(המשך - מלואים - לוחמה גרעינית)

יתרונות וחסרונות

יתרונות :

חסרונות

טווח ארוך	טווח ארוך
פגיעה קטלנית	פגיעה קטלנית
שטח השמדה גדול	שטח השמדה גדול
מונע שאננות	מונע שאננות
מונע שעמום	מונע שעמום
מונע ידידים	מונע ידידים

יתרונותיו וחסרונותיו של נשק זה הם
פונקציה ישירה של "מי - אני ?"

: ספרות בבליוגרפית - "לוחמה גרעינית - עכשיו".

- "הזהום הקוסטי".

- "מדריך לרכישת גרעינים".

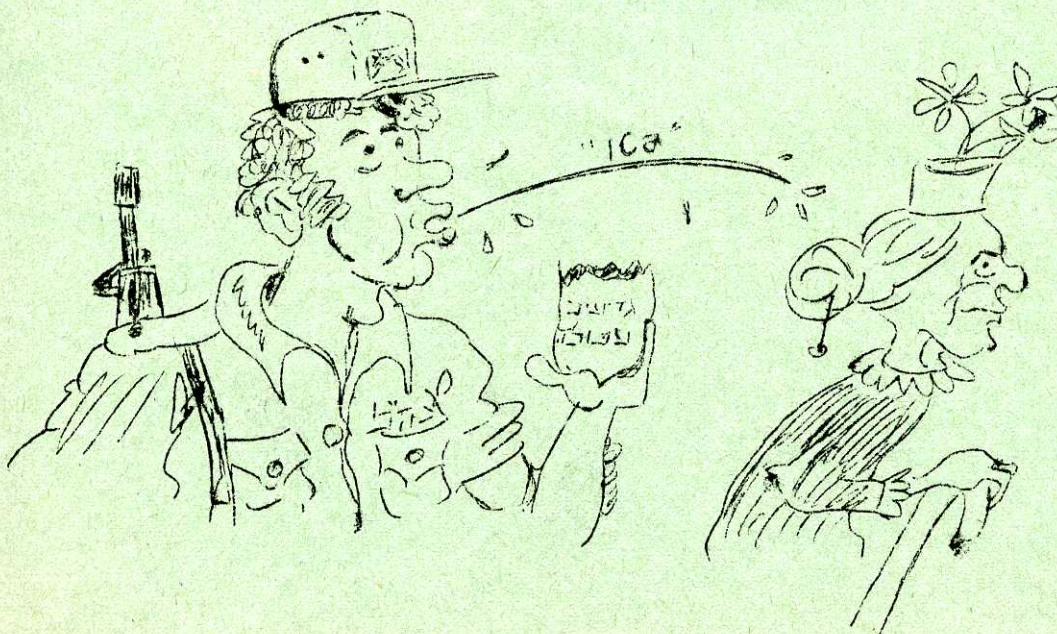
כתב עת בנושא : "מצאתי - קליפות - גרעינים - בתוך -

כבלי - התקשורת - של - מכשירי - קשר -
אלחוטיים".

מקורות

בקרב יערך דמון פתוח בנושא : "החיל, הגרעין והמצפון האקולוגי"

להת. דוד - א.

חידה ללוחמה פסיכולוגית

ימים: "לא יאומן כי יסופר..."

ארוחה במסעדה כסיכון ביטחוני

מאת חיים הנדוורקר

כיו ביוני השנה הופתע יונס צמנד נסר, בעל המסעדה הרחוקה בתחנת הרכב בצומת גור, לראות שוטרים צבאיים חרזים בפתח המסעדה שלט האוסר על חילולים לשהות במקום. יונס ירם את עמדו שוטרים צבאיים נכנסים למסעדה ואסרו על ליבי מי מדיים להיכנס למקום. זה כמה שבועות אין עוד הר שוטרים הצבאיים עומדים בפתח המסעדה, ורק אחד מהשלטים הדין ניצב במקומו. שלט שני הוצב הוסר, לדברי יונס נהר עוד נסר, על ידי חיללים שתהר ארתו במסעדה.

"לא רצה להיות מדיק"

יונס, המוכר לרבים כבעליה של המסעדה ביפו ברחוב 60, אינו נלהב לדבר על הפרשה. הוא הוטל האיסור על כניסתם של קצינים וחיללים למסעדה, וזה נהג לתת הנחות ללבושי חיים, עשה יונס ככל יכולתו ומצוה את פרסום הדברים בימים, כדי לא להרגיז יותר מדי, כדי לא לעשות את הצרות גדולות יותר.

מדוע היטלו ההגבלות על יונס? לשכת דובר צה"ל נמסר כי וכונו של הצבא לקבוע אזהרות ומצמצא מחוק לתחום לחילולים. וסיבה להוראה היא ביטחונות. יונס אינו נלהב, כאמור, ופרט את המניעים שהיא מעריך כי גרמו להוצאת מסעדתו אל מחוץ לתחום. פרקליט, המשפטן יעקב זכרונ, מוכן לומר יותר: כי זה קרה מפני שיונס לא היה מוכן להיות מדיק ומשתף פעולה של כוחות סמויים הפרי-ים ברחוב הערבי.

"הפעולה שנקט הצבא", אימר ברנע, בלתי הוקית בעליל. יון סמכות לצח"ל להטיל חרם לסלי על אדם. הצבא אינו בית משפט. כיצד זה לוקח לו הצבא זה המהירות להרוס כלכלית אדם? למה יותר מזה, בעצם תליות שלט, לפגוע בו גם מהבחינה חברתית, שכן כאשר תלוי שלט נחשבים אנשים כי האדם הוא כהונת סיכון ביטחוני, ואז גם נחשבים מן הסיבה נמצעים מלי-

בקר במסעדתו של אדם כזה, וערבים תומכי ישראל יתרחקו ממנו גם הם, כי הרי הוא אדם מסוכן, ששהיה במחיצתו עלולה לחזק להם."

יונס צמנד נסר בן ה-48 נולד בספר טורעאן שבין נגרת ל-סבריה, ב-1949 עזב את ספרו ועקר לחיפה, פתח מסעדה, וכי עבור עשר שנים פנה ליפו, וגם שם פתח מסעדה. בשנת 1973 נתבקש על ידי בני משפחתו ומכריו בספר הולדתו לשוב ול-התמקד על ראשות המועצה של הכפר המונה 6200 נפש. יונס נישאת, ונבחר לתפקיד. במקביל, פתח ב-1975 את המסעדה בעומק גולני, תוך שהוא ממשיך להתחזק גם בו שביתו.

זה תשע שנים מכהן יונס כי ראש מועצה, "תמיד פעלתי על פי החוק", הוא אומר. משך זמן רב יותר על שוכו כראש מועצה, וכיהן למעשה בהתנדבות.

"בספר המבקרים במסעדה", אימר יונס, "יש חתימות של יותר מחמשים אח"מים, שרי מממשלה ואזרחים מתו". והנה פתאום החליטו להוציא לי, שם רע."

עסקים בלי פוליטיקה

כשהוציאו את מסעדתו אל מחוץ לתחום בעבור חילול צה"ל, לא ידע יונס את נפשו מועם. הוא פנה במכתבים לראש הר-ממשלה, לשר הביטחון, לשר ה-פנים ולמפקד המדינה ולא נענה. רק ממשרד המשפטים קיבל תשובה כי העניין אינו בסמכות טי-פולו, פרקליטו, עומד להיפגש עם הגורמים הנובעים בדבר ו-לדרוש את הסרתו המיידית של השלט ומניעת הפגיעה בפרנסתו ובכבודו של יונס.

יונס עצמו אומר כי למד לקח מהפרשה, "הייתי תמיד איש עסי-קים ולא פוליטיקאי". כשתתחלתי לכהן כראש מועצה החלו כל הצרות. בבחירות הבאות לא ארוץ לקדנציה נוספת. אינני צריך את המאבקים האלה, אם מישהו רצה לפגוע בי ולסלק אותי מתפקידי בגלל דברים שי-אינני מוכן לעשות, הוא ניצח. אני רוצה להיות בשקט ולהמשיך בעסקים."

צנחן נהרג באש הפלנגות בעת נסיון פריצה לחנות תכשיטים

מאת סופרו הצבאי של "הארץ"

ריהם בישובים הסמוכים. איתה נעה התחולל קרב בין צה"ל והמחבלים ליד איזור המוניאון. בעת שאחת מחוליות הפלנגות סיימה כרחוב הראשי של עליי הבחינה בניסיון פריצה לחנות תכשיטים. אנשיה פתחו באש על הפורצים והרגו אחד מהם. לאחר מכן התברר כי המדובר בחייל צה"ל. שני האחרים נמלטו, אך בתקירת המשטרה הצבאית נתגלו ונעצרו.

חייל צה"ל נורה ונהרג בידי סוחר של הפלנגות לאחר שהוא ושניים מחבריו ניסו לפרוץ לחנות תכשיטים באיזור עליי. אנשי הפלנגות חשבו כי המדובר בשודדים מקור-מייים. שני החיילים האחרים נתפסו ויועמדו לדין באשמת שוד וניסיון לביות.

המקרה אירע באחד הימים הר-אחרונים לקרבות על ביירות, אך הדבר נודע רק היום כאשר עניינם של שני החיילים האחרים הובא בפני מערכת השיפוט של צה"ל. מסתבר כי השלושה, אנשי יחידת צנחנים, נסעו בג'יפ צבאי ועברו על פני מחסום של אנשי הפלנגות וסירבו לעצור. הדבר עורר חשד ר-אנשי הפלנגות הגבירו את סיו-

חייל מואשם באינס ציילונות בלבנון

מאת נבי הראל סופר "הארץ"

לבית הדין הצבאי של פיקוד הצפון הוגש באחרונה כתב אישום נגד חייל צה"ל המואשם באינס ציילונות. הציילונות שהועסקה כמשתתפת באחת העיירות נדרום לבנון. הנאשם הוא חייל מילואים בדרגת רב סמל.

זהו המקרה היחיד בו נאשם חייל צה"ל בעבירה של אינס ציילונות מלחמת שלום הגליל.

איך אומרים בעברית: "אחה לא חתוב כירניץ"

"אחה יונא אח עצמד"

ובגליון הבא של "הארץ" יופיע

יונס יונא יונא...

אבא שלי קבנ חופשה קצרה. עזור לו להגיע הביתה - תן לו טרמפ!

רוני אביטן 146

נא להחזיר